

foreslå et juridisk forpligtende forbud mod, at man ansætter flere i den offentlige kommunale og amtskommunale sektor.

Hvis hr. Flemming Oppfeldt vil svare ja på det spørgsmål, må jeg sige, at det er et ganske interessant standpunkt her forud for et kommunalvalg. Jeg forestillede mig ikke, at Venstre i det omfang ville gå ud og diktere vores amter og kommuner, hvordan de skal agere for at opfylde de behov, som borgerne har. Jeg ser i øvrigt helt bort fra, at Venstre på denne måde også vil udløse ekstremt voksende ventelister til de servicebehov, som borgerne har, men det kan Venstre jo selv redegøre for.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Sådan et forslag fra Venstre ville sikkert overleve lige så lang tid som Venstres tvangsudliciteringsforslag.

Men det, jeg også godt kunne tænke mig at få at vide fra hr. Oppfeldts side, er, hvordan han forholder sig til, at sygeplejerskerne, som i dag har en arbejdsløshed på 0,4 pct., rent faktisk har en ret presset arbejdsdag. Det viser alle undersøgelser, og det er også grunden til, at en meget, meget stor del af dem forlader faget.

Det er altså ikke, fordi de går og lopper den af. Det er, fordi de har en for stresset dagligdag. Det er derfor, at der kun er halvdelen tilbage i den offentlige sektor, når de er over 40 år. De har simpelt hen for meget at lave. Her er hr. Oppfeldts bud, at de skal løbe endnu stærkere. Hvem kommer det til gavn i sundhedsvæsenet? Er det de ældre, der er indlagt og skal have pleje og pasning? Er det dem, det kommer til gavn? Overhovedet ikke. Måske hr. Oppfeldts pengekasse, det ved jeg ikke, men i hvert fald ikke de ældre, i hvert fald ikke de syge, i hvert fald ikke dem, der har behov for en ordentlig behandling.

Problemet er, og her har hr. Oppfeldt og hans parti et medansvar, at man i mindst 15 år ikke har uddannet tilstrækkeligt med sygeplejersker, og at man bevidst har haft den holdning både med hensyn til pædagoger og til sygeplejersker, at der ikke skulle uddannes flere, og at man skulle sørge for at holde igen med at uddanne folk.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

I 10-15 år har mit parti haft et medansvar også for situationen inden for sundhedsvæsenet, det

er rigtigt. Jeg benægter ikke, at vi skal have en velfungerende offentlig sektor, der skal være offentligt ansatte, og vi skal løse nogle vigtige opgaver inden for disse områder.

Men jeg vil gerne have, at den offentlige sektor er effektiv, og at vi prøver at lære af nogle af de erfaringer, der er uden for det offentlige hus, om, hvordan man bliver specialister inden for nogle bestemte områder. Det er sådan set ikke ressourcemangel, jeg taler om her. Jeg tror ikke, at vi bare ved at bruge flere ressourcer kan opnå en øget kvalitet. Jeg tror, at vi skal bruge ressourcerne på en anden måde.

Når man går tilbage i historien, vil jeg bare sige, at i de 10-11 år, som ligger forud for denne regering, og hvor Venstre var deltager i regeringen, steg antallet af sygeplejersker med 16 pct. inden for sygehusene, og antallet af læger steg med 20 pct. Hvis man tager hensyn til arbejdstidsforkortelsen, var stigningen over denne 10-års-periode 7,7 pct.

Brian Mikkelsen (KF):

Ifølge nationalregnskabet sidste tal, andet kvartal 1997, udgør den offentlige beskæftigelse 816.400 personer ud af en samlet beskæftigelse på 2,6 millioner mennesker, og det er efter Det Konservative Folkepartis mening rigeligt; vi skal ikke have flere.

Og i det første halvår af 1997 har vi oplevet at der er blevet ansat 18.000 mere i den offentlige sektor. Til sammenligning blev der i den samme periode kun ansat ca. 11.000 mere i den private sektor. Men når der er gang i økonomien, og det er der jo i øjeblikket, er det ganske uheldigt med en så stor offentlig beskæftigelsesstigning. Normalt er det jo sådan, at man sætter offentlige arbejder i gang for at sætte skub i økonomien og ikke omvendt. Man halser altså bag-efter.

Og da vi ikke mener, at stigende offentlig beskæftigelse er et mål i sig selv, røber jeg jo ikke for meget ved at sige, at vi selvfølgelig ikke kan støtte Enhedslistens og SF's forslag til vedtagelse, for det minder lidt for meget om almindelig planøkonomi, hvor man forsøger at ansætte flere for at løse et problem, som kan løses ved hjælp af andre instrumenter. For at komme med et banalt eksempel: Sygeplejerskeuddannelsen bliver nævnt, men det vil jo være ligetil at uddanne flere danske sygeplejersker i stedet for at uddanne norske sygeplejersker på nogle af skolerne.